

J.A.A. Donath
A Triannita krónikák
Az első szövetség

Helma 2023

A TRIANNITA KRÓNIKÁK

AZ ELSŐ SZÖVETSÉG

AZ ELSŐ KÓDEX

J. A. A. Donath

Copyright © Jenei András 2023

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

**A magyar könyv is
magyar termék**

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-963-639-022-8

A borító Szopos Katalin munkája

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

A szerző hivatalos weboldala: www.jeneiandras.hu

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna: https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal: <https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

- Anchor.fm

- Spotify

- Google Podcast

- Apple iTunes

-RSS:

<https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Tartalom

Köszönetnyilvánítás.....	7
Előtörténetek	8
Corussan.....	8
Sir Ambell	12
Constaire Vinceller.....	16
Meezo Berg	17
Andrew Grand	18
1. Út a semmibe.....	20
Zamen	20
A menekülés.....	21
Gyere hát!	22
<i>Carmelita</i>	23
A Fekete Kagyló.....	27
Útiterv	28
2. Vihar az arany tengeren.....	30
Tábortűz	30
Emlékek.....	32
Azmír	34
A piac.....	37
Zűrzavar	37
Gregorianus Vésete.....	41
3. Minden kéz Jobbkéz.....	43
A Nyeregnél.....	43
A monostor	43
Brake titka.....	46
Lovagi gyakorlat.....	48
A szerzetesek.....	49
Mentés.....	50
Tovább.....	52
4. Ha elmerül, menni kell.....	53
Vándorlás.....	53
A nádasban	55
A falu	58
Sonia.....	62
A szertartás	63

Ki a mocsárból.....	64
5. Van még rosszabb is.....	67
Andrew története	67
A medve	70
Az erdőlakók	72
Találkozás	75
Meglepetés	80
A Berg klán.....	82
6. Akkor van béke, ha egyensúly van.....	84
A szövetség	84
Miért vagyunk?	88
A romur	90
Ragadozó madár	93
Új testvérek	94
7. Vedd, viseld és véd!.....	96
Hazafelé	96
Barátság.....	97
Otthon.....	98
Fehér köpeny	100
Szereplők, helységnevek	102
AJÁNLÓ	104
A SZERZŐ BEMUTATÁSA	105

Köszönetnyilvánítás

Köszönöm Gyarmati Enikőnek és Czagány Izabellának a legelső segítségeket, melyek elindíthatták az úton a lovagjaim; egy olvasónak, aki néhány társával betűkre szaggatta a legelső és nyomtatott kiadást (azt ugye még a "A kettős küldetés címmel") azért, hogy aztán megszülethessen ez, az új.

Köszönöm továbbá fáradhatatlan munkáját szerkesztőmnnek Kiss Fanni Flórának, aki a közös munkával visszavitt az alapokhoz és megmutatta azt, hogy nem elég leírni valamit, azt jó, ha az olvasó is érti.

Nem feledkezhetem meg a világ legkeményebb bétájának a szintén többhetes munkájáról sem: Szemán Zoltán olyan komolyan segített, hogy egy féléves előkészítés után sem dőlhettem hátra, mert újból szavanként rágtuk át magunkat a könyvön, akárcsak Boza Anitával, aki meg kivadászta még a végére ami nagy volt és csak ezért akadt fenn a szitán.

S nem utolsósorban meg kell említenem azon kevés olvasóm, akik apránként jelezték a hibákat és ezért is döntöttem a könyv átírásán és újraserkesztésén.

Köszönöm neked drága feleségem Egneszem, hogy végig kitartottál, hittél bennem, a szereplőkben és arcod, kezed, személyiséged is adta mindahhoz, amit a trianniták hoztak ebbe a világba!

Valamint a Helma Kiadó csapatának, akik pedig itt és most elindíthatták a Triannitákat ismét, de itt már az e-book-ok birodalmában...

Előttörténetek

Corussan

A hatalmas és tompa puffanás arra készítette a szekérhez tartó férfit, hogy vállán a súlyos zsákkal megforduljon. Fehér vászon inge szürke volt már, a rajta feszülő fekete, derék alá lógó mellény meg kivilágosodott a lisztől. Bal kezével, amivel a liszteszsákot tartotta széles vállain, igazított egyet a terhén, a jobbal pedig megtörölte erősen ráncos homlokát.

– Sosem tanulja meg – jelentette ki félhangon, és újra elindult.

A malomhoz tartozó épületből ködszerű felleg csapott ki.

– A fenébe! – hallatszott az ajtóból, majd kis idő eltelte után megjelent egy ifjanc. Mellkasa előtt átölelve hozott egy összekötetlen zsákot, szájában ott lógott a leszakadt madzag.

– Már megint fordítva kötötted el a száját, ugye? – érkezett vissza a molnár, majd egy mozdulattal kiszedte a fonalat a fogak közül. Ahelyett, hogy letetette volna a zsákot, nagy rutinnal megcsomózta.

Storm Bringe ugyan már jó pár éve segített apjának a nehéz munkában, de voltak dolgok, amiket csak akkor tanult meg, ha plusz feladattal jártak.

A sok súlyt cipelve rendszeren megerősödött. A kissé nyúlánk fiú megvállasodott, karjain már a legkisebb mozdulatra is duzzadtak az izmok. Hosszú és sötét haja hullámokban lógott nyakára. Arca, amit mosolygó szemei, vékony orra és kis szája tett férfiasan széppé, már enyhe barna színt mutatott a sok napon való munkától. Szülei egyetlen gyermeke volt, így tudta, addig kell segítenie otthon, amíg apja annyi pénzt nem keres a malommal, hogy embereket tudjon felfogadni.

A molnár pedig, a szakma tanítása mellett a világ dolgaira is oktatta fiát. Időnként csatákról mesélt. Ilyenkor – ki tudja, honnan szerezte tudományát – kardforgatást is belecsempésztett a ritka, szabad délutánokba. Volt, hogy a hitről társalogtak, s – ha úgy adódott – Storm felülhetett egyetlen lovuk, Béke hátára is. Mivel a patás inkább teherhordáshoz szokott a sok év alatt, nemcsak a fiú élvezte a viszonylag szabad ügetéseket és rövid vágtaikat. Így aztán a monoton munka mellett mindig akadt idő az elme és a világi dolgok ismeretének csiszolására.

Miután a fiú feltette a most már kész csomagot a félig teli szekérre, leporolta ingét és bokáig érő nadrágját, majd megtörölve homlokát nekiindult a következő körnek.

Az épület oldalán nyikorgó, hatalmas, fából szerkesztett fakerék járta megszokott útját. Az idő néhol kikezdte már a fát, de a nagy szakértelemmel elkészített szerkezet minden része összhangban volt, így a magokból többfajta összetételű és finomságú örlemény készülhetett. Ugyan az idősebb Bringe csak lisztes molnár volt, gyakran maga javította a malom összes részét. Az egyetlen, amit mással végeztetett, az a kövek elkészítése volt. Több fajtájú és formájú kerek kő akadt a palettáján, ezért a környékbeli szívesen vitték hozzá terményeiket. Ilyenkor, mikor valaki megvárta az őrlést előfordult, hogy fél életét elmesélte neki. Minden meghallgatásra talált: hit, család, betegség, az uralkodó... A molnár igen feneketlen kútnak bizonyult. Sokat tudott, de nem beszélt. Ha véleményt kellett mondania, valamilyen bölcsességet mormogott a bajsza alatt, és nagyokat bólogatott.

Amint a fiú újra megjelent az ajtóban, és fél szemével észrevette az úton elsétáló asszonynepet, hirtelen kiegyenesedett és széles mosoly terült szét arcán.

A fiatal, barna, hosszú hajú lány szintén felvillanyozódott, amint meglátta Stormot, majd zavarában lehunyta nagy mandula szemeit, és visszafordult a mellette valamit nagyon ecsetelő asszonyhoz.

Derekukhoz fonott kosarat szorítottak, amiben kész kenyeret vittek az erdőben dolgozó férfiaknak. Világos, apró virágmintákkal meghímzett szoknyájuk lelógott a térdük alá. Ruházatukat a fekete kötény tette teljessé. Fent bő ujjú blúz és szintén sötét mellényke takart mindent a mosolygós lányon, amit a fiú szívesen látott volna.

– Már biztos éheznek édesapádék, reggel óta a fél erdőt kivágták – szolt oda a molnárlegény, majd kellő könnyedséggel feldobta a lisztes zsákot a kocsira.

– Igen, de ha így haladnak, estére bevégezik és holnap le is tudják úsztatni a folyón – felelte még mindig nevetve amaz, de nem állt meg.

– Na, és fiam, te hány zsákot hordtál ma ki? – kérdezett vissza az idősebb asszony, majd áttéve kosarát a másik oldalára megállt. – Sharon, ne szaladj annyira!

A két fiatal, mivel szinte szomszédok voltak, gyerekkoruk óta ismerték egymást, akárcsak a szüleik. Kicsikként gyakran szaladgáltak az erdőben, ami Sharonnak apja munkájából adódóan második otthonát jelentette. S ha az erdő keresztüljátszhatónak bizonyult, nem messze ott zöldellett még a dimbes-dombos rét a sok színes virággal, vagy a mező szélén a jéghideg patak.

Teltek az évek – a pillangóvadászatok, a gyerekes csapdák készítése, vagy az ebihalak kézzel való megfogása emlék lett, és érkeztek az apró, illatozó mezei virágcsokrok, majd az első kézfogás. Aztán az azóta titokban tartott találkák sora.

– Nem számoltam, de ha délre jár az idő, és ez már vagy a hetedik szekér, úgy ötven...

– Negyvenkettő – fordult oda az apja –, üdvözlöm férjuradat!

– Átadom – felelt az asszony, majd felemelve a kenyereskosarat, továbbindultak.

A fiatal Bringe percekig nézte a távolodó nőket. A nem várt találkozástól új erőre kapva úgy érezte, ma már akár száz szekeret is meg fog tudni pakolni.

– Fiam, ha még tovább lesed azt a csinos lányt, egyedül kell elvinnem az öreg Simon kenyérhez valóját.

Összemosolyogtak, aztán apja zsákkal kifele, ő meg zsák nélkül indult tovább befele.

Minden irányból a csatakürt fültépő üvöltése hallatszott, a hang betöltötte a kis falut és a körülötte elterülő erdőt.

A semmiből villámként előtűnő lovasok hatalmas port kavarva rontottak be a házak közé. Hangos csatakiáltások hangja, sikoltozások zaja hallatszott mindenfelől. A mindenféle irányból érkező nyílvesszők egy pillanat alatt pánikot keltettek a falusiak között, akik eszüket veszve kerestek menedéket.

A malomból kilépő Storm rögtön tudta, hogy barbárok támadtak rájuk. Apja a lakóházuk felé rohant, majd mielőtt beugrott volna az ajtón, visszakiáltott:

– Fogd a kardot a henger alól!

A falu házainak teteje, egy kivételével, mind nádból készült, a rájuk dobált égő fáklyák és a tüzes nyílvesszők rövid idő alatt lángba borították mindet.

A harcosok nem válogattak. Akadt, amelyik az éppen a tűzből menekülő asszonyokat mészárolta le, de azt sem kímélte meg, aki gyermekét próbálta megóvni. Sírás, jajveszékelés, halálszag lepte el a környéket.

A fiú izgatottan matatott a malomkő alatti henger aljánál. Amikor nehezen meglelte a koszos rongyokba csavart pengét, letépte a vásznat és kilépett a helyiségből.

Az udvaron három lovas fogadta. Egyikőjük valamiféle sisakban, másikuk egy elejtett állat prémjében feszített lova hátán. A harmadik pedig egyszerű, barna bőrruhában épp akkor ugrott le ménjéről.

Aztán megállt az idő.

A kard hatalmas pengéje keresztülszakította apja egyszerű ruháját a mellkasán, a hátul kitörő penge mellett minden irányba fröcskölt a kitóduló vér. Majd a másik harcos – hogy biztos legyen a győzelem – egyetlen suhintással lecsapta az idős molnár fejét.

– Neeeeeee! – ordította Storm, majd meglendítve kardját utat tört magának apja felé a barbárok között. Széles és hatalmas erejű csapása kivédhetetlennek bizonyult, ellenfele megemelni sem tudta saját fegyverét. Storm pengéje oldalról érkezett, levágva a jobb kart, egészen a szegycsontig hatolva a mellkasban. Az eddig bűjtatott fegyver teljes szélességében véres lett.

Ekkorra már mind a malom, mind a ház lángolt. Mire átlépte a legyőzött embert, a lakókonyhából kitóduló füst édesanyját is kikényszerítette. A rémült asszonynak esélye sem maradt, hogy észrevegye halott férjét, a hozzá közelebb lévő harcos ugyanúgy végzett vele, mint urával. Szülei darabokra szakított teste ott hevert az égő ház bejáratánál.

A fiú kiáltásra szánt ereje karjaiba költözött. Egy pillanatig ott állt halott szülei és a két lovas között, majd egyik kezével megragadta közelebbi ellenfelét, és úgy rántotta maga mellé a földre, hogy kardjával keresztülszúrta annak mellkasát.

– Széttéplek! – kiáltott a lovas, és a kard markolatával a fejére sújtott. A hatalmas erejű ütés a földre lökte a fiút.

Amaz oldalra gurult, hogy időt nyerjen, majd ahogy a mén jobb felén felugrott, a lovast a nem várt irányból ugyanúgy lerántotta maga mellé, mint korábban társát.

Storm már nem látott. Szemét elködösítették a könnyek és a bosszú; a négylábú ijedtében elvágatott és úgy hagyta ott a vad barbárt, mintha sosem lett volna a gazdája.

A molnárlegény félrerúgta a porban fetrengő pengéjét és addig kaszabolta a másikat, amíg abból nem maradt más, mint egy véres húscafat. Aztán csak percekig kapkodott levegő után. Karjaiból elfogyott az erő, elfogyott a lendület, s úgy remegett áldozata felett, ahogy a halálát érző, szűkölő kutya teszi.

Storm szétnézett és amikor látta, hogy csupa szétvagdalt tetem veszi körül, messzebbre tekintett. Már a szomszéd háza helyett is csak füstöt és vörös lángokat látott. Udvarán épp akkor szúrták le a sikoltozó kisgyereket, aki földön heverő édesanyját rángatta.

– Átkozott kutyák! – ugrott át a két épületet és udvart elválasztó, fonott fűzkerítésen.

Éles fájdalom hasított először a bal lábába, majd a válla mellé, egészen közel a nyakához. Kardja kiesett a kezéből, ő pedig térdre rogyott.

„Most meg fogok halni” – gondolta, és utolsó reményként felnézett, hogy megpillanthassa azt, aki majd a fejét veszi.

– Than elveszi lelkedet, hogy szolgálj majd a túlvilágon! – szólt neki a férfi, aki kezében egy ijjal lépett oda hozzá. – Ezzel én végzek, menjetek és öljetek meg mindenkit!

A harcos, aki magát Thannak nevezte, majdnem teljesen kopaszra volt borotválva, csupán néhány tincset hordott lófarokban a feje tetején. Sűrű

körszakálla keretbe fogta széles száját, amely gúnyos grimasszal jelezte minden áldozatának: legyőzöttsége csak a kezdet, amit majd a kegyetlen kivégzés követ. Zöldre festett, láncokból álló inge helyenként még lemezborítást is kapott; nyakában egy bőrzsinegen széttárt szárnyú madarat ábrázoló amulett fityegett. Bal kezén fekete kesztyűt és alkarvédőt viselt, a jobb, amiben az íjat tartotta, szabadon volt. Eddig használt fegyverét hátára illesztette, majd derekát körbefogó, széles övéből kihúzta ezüstsínű pengéjét és a földön lihegő ember fölé hajolt.

– Than, gyere, itt vannak a fekete köpenyes lovagok, akik a furcsa keresztet viselik! – figyelmeztette társa, és már vágatott is tovább prüsszkölő lován.

– Ezt még megölöm! – vicsorgott, majd felemelte kardját.

A közelből érkező nyílveessző könnyedén fúródott bele a barbár tenyerébe, amitől kardja kiesett markából. Felordított és odanyúlt. Aztán egy mozdulattal eltörte a fájdalmat okozó tárgyat, majd amint kirántotta a végeit, felugrott várakozó lovára. Bőven vérző sebét odadörgölte a patás nyakához, aminek amúgy is fénylő, fekete színe így még élénkebben csillogott.

– Ha nem halnál meg, akkor még találkozunk! – kiáltott vissza. Oldalba rúgta csataménjét, és port kavarva Storm arcába, elviharzott.

A fiú érezte, ahogy testéből elszáll a maradék erő és elfeküdt a földön.

Kicsi, sötét és áporodott levegőjű szobában ébredt fel. Ugyan érzett valami furcsa szagot is, de nem tudta, hogy mitől illatozik a kissé hidegnek és csípősnek mondható, orrfacsaró levegő.

Az egyetlen ablakon keresztül nem sok fény jutott a fekete kövekből megépített termecskébe. A hézagokat sárral tapasztották be, ez melegen tartotta, amikor fagyni kezdett, és be kellett gyűjtani a sarokban megbújó kandallóba.

Nem sok minden volt a szobában: egy asztalka két székkal, egy-egy fáklya, illetve gyertyatartó, meg az ágy, amiben Storm feküdt. A padló hatalmas, durva felületű, de sík kőburkolattal volt fedve, az ágy előtt egy vadabb szövésű, szélein csomózott rojtokkal díszített szőnyeg hevert. Mintája piros és kék csíkokból állt – ha messziről nézte az ember, talán hegyet, vagy esetleg fenyőfát ábrázolhatott. A bejárati ajtó felett fekete pajzs díszelgett. Rajta fehér színű, „Y” alakú, duplaszáras kereszt virított.

Storm egyből tudta, hogy megmenekült, hiszen a kereszt a trianniták szimbóluma. A vár pedig biztosan a lovagok vagy a rend tulajdona.

Apja sokat mesélt a szerzetesekről, az őket védő lovagokról, de eddig még sosem találkozott velük. Alapítójuk története benne volt a Szent Szavakban – ezt is csak hallomásból tudta. A szerzetest Triannitának hívták, aki maga tartott fenn egy ispotályt, amit vademberek felgyújtottak. A szerzetes egyetlen ruhájával oltotta el a tüzet, így menekítve meg a benne lévő embereket. A legenda úgy szólt, hogy meztelen testét megcsonkították, de aztán a harcosok sosem tértek haza, mert egy furcsa járvány mindannyiukat megölte. Végül a szerzetesek megalapították a Triannita Rendet. Később, a sorozatos támadások miatt néhány – majd aztán egyre több – nemes harcos társult hozzájuk, hogy őket és a rászorulókat megvédjék. Voltak közöttük magányos lovagok, de ha valahol nagy számban kellett segíteni, sereget toboroztak önkéntesekből, és felvették a harcot a betolakodókkal vagy az igazságtalansággal szemben. Az egyetlen, amiben sosem vettek részt, az uralkodó háborúi – hacsak ezek nem a királyság megvédését szolgálták.

A fiatal Bringe lelökte magáról a puha takarót, de a vállába hasító fájdalomtól elfintorodott. Lába kevésbé lüktetett, de az is be volt kötözve. Felült az ágyon.

Kinyílt az ajtó. Durva anyagú, fekete csuhát viselő, középkorú férfi lépett be rajta. Derekán elkopott korda helyettesítette az övet, a kötél két vége apró csomókban végződött. Rövid és már jócskán őszbe forduló haja volt. Sötét, de melegséget és bizalmat sugárzó tekintete erőt és higgadtságot mutatott. Egyik kezében fatányéron mindenféle ételt – hántolt és főtt árpát, kevés krumplit, meg egy jókora sült húst –, a másikban hatalmas kupát tartott.

– Látom, már jobban vagy! Hoztam némi ételt, enned kell, sok vért vesztettél – tette le őket az asztalra, majd odafordult a fiúhoz.

– Hol vagyok? – kérdezte Storm.

Miután a csuhás megtapogatta a kötéseket, rejtett zsebéből kis üvegcsét húzott elő. Kicsavarta a fiola apró dugóját, és belocsolta a megszáradt kötést. Storm orrát ismét megcsapta a korábban már érzett erős illat.

– Rendünk fertoni ispotályában, Sir Ambell várában.

– De hiszen az vagy kétnapi lovaglásra van a falumtól, egészen közel a határhoz! – hökkent meg a fiú. Odabicegett a székekhez, és kilesett az ablakon.

A lent elterülő udvaron zajlott az élet. Az istálló előtt egy fiatal fiú épp a lovakat csutakolta. Vidáman dalolgatva húzta végig a markában összefogott szalmával a pej mén szőrét, majd időnként ráköpve segítette, hogy az még tisztább és fényesebb lehessen.

A várudvar másik sarkában néhány fekete csuhás szépen megmunkált ágyások fölé hajolva munkálkodott a gyógynövények között, s valamivel arrébb néhány lovag gyakorló kardokkal püfölte egymást.

A falakon túl a lebukó nap homályba vonta a hegyek előtt elterülő síkságot, s vöröses derengésbe öltöztette a lapos lankákat, jelezve, érkezik az éjszaka.

– Mint említettem, sok vért vesztettél. Kevesen gondolták, hogy túléled, de hála az Úrnak, na meg szent növényeinknek, sikerült.

– A falu?

– Semmi nem maradt belőle. A vadak kifosztották, s amit tudtak, szokásukhoz híven elvittek. A holtakat közös sírba temettük, rajtad kívül csak az a pár asszony élhette túl, akit a barbárok magukkal hurcoltak. Késve érkeztek lovagjaink...

Storm visszaengedte tányérjára a falatot, szemébe könny szökött.

„Nem maradt senkim, nem maradt otthonom. Meg kellett volna halnom nekem is...” – gondolta, majd ismét kitekintett a távolba.

– Éltednek s holtodnak sorsa a tiéd. Az van megírva a Szent Szavakban is, hogy a véletlenek mutatják jövőd. Nekünk feladatunk javítani az élet kerekét, de ennyi, s munkánk ezzel bevégeztetik.

– Az én nevem Storm. Storm Bringe, Haley Bringe fia.

– Az én nevem Corussan. Légy üdvözölve nálunk!

Sir Ambell

A magasról tűző nap sugarai mélyen beszöktek az erdő fáinak lombjai közé, hogy megcsiklandozzák a földön megbújó páfrányokat és azok alatt az apró életkeket. A jobbról-balról mindent körülfogó erdő zenélt, s hallgatott egyszerre. A madarak éneke, a faágakon futkosó mókusok, vagy a mélyebben matató bogarak olyan szimfóniát alkottak, hogy a hallgató beleszédült. A nagy, zöld takaró alatt hullámzó domboldalak anyaként ölelték körül a kicsiny tisztást, melynek egyik oldalán nádassal szegélyezett tavacska adott otthont néhány színes halcsaládnak vagy hangtalanul napozgató teknősnek.

A másik oldalon egy megtermett embernagyságú, legalább két vagy három ölnyi vastag, mélyszürke szikla állt. Körülötte, ahogy a hozzá vezető utacskák is, ki volt taposva az amúgy sem magas fű. A kötömb oldalán – legalább kétféltényrnyi helyet elfoglalva – magányosan, mégis nagy erőt sugározva emelkedett ki a szürkéségből a fehér triannita kereszt. Csak egyszerűen, minden betű, vagy egyéb jelek nélkül. Lent a földön két mécses, meg egy friss virágcsokor jelezte: akad, aki látogatja e helyet.

Az arrébb álló lovak irányából érkező három ember egyenként megállt a kő előtt. Az idős szerzetes meghajolva kezét homlokához érintette, lehunyta ráncos szemét, majd megcsókolva a kezében lévő méregzöld, vaskos könyvet, halkán megszólalt:

– Áldást, békét és bocsánatot néked, hogy tiszták lehessünk! – majd távolabb lépett és megigazítva gyűrött, kopott csuháját, odaengedte társait.

A lovag, aki már harmincas évein túl járt, hunyorgó szemmel felpillantott az égre, majd vaskos bajsza alatt elmosolyodott. Barna, egyszerű felsőt, sötét nadrágot, csizmát és hátán elterülő földig lógó hófehér köpenyt viselt. A kegyhelyhez érve fél térdre ereszkedett. Bal vállán ugyanolyan kereszt volt hímezve, mint a sziklán, csak fekete színben. Jobb kezét szívéhez tette és megemelte fejét.

– Óvom a gyengét általad, s néked!

A harmadik ember – egy fiatalabb legény – szintén barnás ruhát viselt, amit derekán fekete szíj egészített ki. Lábán puha, szürke bőrből varrt lábbeli volt. Rövid, barna haja kissé kócosan fedte fejét, zavart tekintete ide-oda járt az erdő és a két ember, meg a szikla között. Serdülő arcán néhány pattanás virított, melyek megbújhattak volna enyhén borostás arcán, ha hagyja azt tovább nőni. Ugyancsak lehajtotta fejét, jobb kezét a szerzeteshez hasonlóan homlokához érintette.

– Irányíts utamon, hogy tiéd lehessenek!

Egy pillanatra elhallgattak, majd a fiatal legény a lovakhoz indult, a másik kettő emberhangokat hallva a tisztásra vezető gyalogút felől, a zaj irányába tekintett.

– Jönnék – szolt a lovag.

Két újabb lovas érkezett az erdő szívébe. Storm és Sir Ambell lova megállva a fűszőnyeg szélén, prűszkolt egy halkat, és miután gazdáik leszálltak a nyeregből, megkönnyebbülésükben megrázták magukat. Mindkettő barna szőrű, homlokukon fehérén virító csillaggal, fekete sörénnyel és farkkal megáldott ló volt.

„Nem leszünk egyedül. Ők biztos zárándokútkon vannak itt” – gondolta Storm, tudván a rend szabályait: minden rendbéli tag, függetlenül attól, hogy szerzetes, vagy lovag, életében egyszer – vagy többször – el kell zárándokoljon a három kegyhely egyikéhez.

A birodalomban élők szabad hitükből adódóan sosem emeltek templomot. Vallásukat ott és úgy gyakorolták, ahol jól esett. A rend is, mint többi résztvevője az egyszemélyű „Mindenek Atyja” hitnek, elutasította a pompát. A három kegyhely – jelezve a triannita kereszt három ágát – a birodalom különböző helyein állt. Így aztán a zárándokok bárhol elnyerhették életük igaz ajándékát.

Az ifjú Bringe megemberesedett az elmúlt években – hogy ez a várúrral megélt kalandoktól, a rengeteg tanulástól, vagy mástól volt, azt maga sem tudta igazán. Felgyógyulása után többször kísérté útjain Ambellt, ilyenkor mindig történt valami, amivel olyan elismerést vívott ki házigazdájánál, hogy az teljesen a szívébe zárta.

Első alkalommal egy rablóbandát üldöztek, akik kifosztottak egy vándorkereskedőt. A hajsza nem tartott sokáig, mert a vágta közben Sir Ambell lova megbotlott és majdnem elhagyta gazdáját. A lovas jobb lába beleakadt a kengyelbe, a mén megijedt és még vadabb iramba kezdett. Ijedten rohant a most már nem a

hátán, hanem az oldalán és vágató lábai között csüngő emberrel. Abban a pillanatban, amikor Storm félig lehajolva a saját hátasára emelte át gazdáját, a terhétől megszabadított ló felbukott, és kilehelte lelkét.

Köszönetképpen élete megmentéséért Storm nemesi címet kapott. Mivel birtokot azonban nem tudott adni mellé, Sir Ambell legjobb lovát ajándékozta Bringe-nek.

Ahogy teltek az évek, gyakran vívtak együtt gyakorlásképp, majd mikor egy este a fiú legyőzte, ígéretet tett neki, hogy kitanítja. Fokozatosan oktatta neki mindazt, amire úgy gondolta, valaha szüksége lehet: kardforgatást, dárdavetést, íjászatot, s ezernyi dolgot, amit egy nemesnek mindenkoron tudnia illik.

Sir Ambellnek nem volt fia. Az ősz szálakkal dús, fekete hajú, bajuszt, meg rövid szakállt viselő férfi éjkék szemével minden hölgy tekintetét magára vonta. Megmegjelenő ráncai még vonzóbbá és karakteresebbé tették arcát a női nem számára. Erős és izmos testére szinte ráfeszültek egyszerű ruhái, járása és tartása büszke és erőt sugárzó volt. Nagy tiszteletnek és szeretetnek örvendett jobbágysai körében, mivel gyakran megívott velük egy-egy kupa bort aratáskor, mikor meglátogatta őket.

Gyönyörű feleségével, akivel igazán szerették egymást, hiába szerettek volna gyereket. „A Mindenek Atyja azt akarta, hogy ez így legyen!” – mondogatta mindig a középkorú férfi. Ennek ellenére boldogan éltek párjával, aki életét férjéhez hasonlóan a Rend szolgálatának szentelte. A harcokban sok gyerek maradt árván, őrájuk vigyázott, taníttatta, majd később, ahogy lehetett, szolgálatba állította őket, hogy legyen jövőjük.

Egyszer, amikor a betörő barbár hordák el akartak jutni Ambell várához, Storm egyedül ölte meg a csapat vezetőjét. Végül győzedelmeskedtek a sereg felett, és Storm lovagias helytállása miatt ismét elismerésben részesült.

„Ismét megmentetted életem, népem s asszonyom. Engedd meg, hogy fiammá fogadjalak. Igazi apád nem lehetek, de hadd legyek mégis!”

Aznap reggel nevelőapja arra kérte Bringe-et, hogy kísérje el, hiszen ezen a napon volt negyven éve, hogy lovag lett. Szívesen vállalta az utat, minden év tavaszán, amikor a vándorrigók megérkeztek, eljöttek saját zarándoklatukra, megadva a napnak a tiszteletet.

Ő szokványos, világosbarna ruhát, az alkalomra kitisztított csizmát, a pótapja viszont rangjának megfelelő lovagi öltözetet viselt: barna felső, fekete nadrág, csizma és a hosszú fekete köpeny – a vállán a fehér kereszttel.

A fekete köpenyes odalépett a szürke kő elé, majd lovagrendi társához hasonlóan ő is fél térdre ereszkedve elmormolta ugyanazokat a szavakat, és utat engedve Stormnak, félrevonult a többiekhez.

A fiatal nemes meghajolt, kezét fejéhez emelte, majd megszólalt:

– Erőm, hitem és tudásom tiéd. Szolgálom népem, mindenkor veled, s néked!

Miután mindannyian megadták a betöltött posztjuknak megfelelő imát a helynek – ezzel megtéve a zarándoklat lényegét –, egymáshoz fordultak.

– Atyám – hajtott fejet Ambell a szerzetesnek.

– Üdvözlét nektek, fiam. Hát megérkeztetek.

A két lovag jobb marokkal átfogva egymás csuklóját, megtartva ezzel kezeiket, széles mosollyal köszönt egymásnak.

– Óvd és nyerj! Sir Ambell, hát végre újra láthatlak. Na és megismerhetem az ifjú Stormot is! – és már lépett is oda Bringe-hez. – A nevem Cardelon. Cardelon Varrent.

– Én pedig Constaire Vinceller vagyok – tette a fiú vállára a kezét a szerzetes.

Még bemutatottak egy fiúcskát is, aki a lovak felől érkezett, karjában összehajtogatott, fekete ruhát és kardot hozott, majd Constaire szembe fordult Stormmal.

– Felkészültél hát?

Amaz semmit sem értett. Zavartan nézett fogadott apjára, aki némán bólintott neki.

Hetekkel korábban Sir Ambell levelet írt a lovagrend főkapitányának, hogy kérvényezze „fia” lovagi sorba való emelését. Részletes leírást készített életéről, tetteiről és mindarról, ami ahhoz kellett, hogy a rendi tanács elbírálja a kérést. Mivel Sir Ambell minden téren igaz lovag volt, a tanács eltekintett a sokéves szolgálattól. Storm annyit bizonyított, hogy rögtön megadhatták a szertartásra az írásos engedélyt. Így Ambell létrehozta a titkos találkozót, hogy teljes lehessen a meglepetés.

– Igen, atyám – felelt Storm, majd a fehérköpenyes lovagra pillantott.

– Vallod-e, hogy saját szabad akaratodból vagy itt, ugyanezen okból akarsz a Triannita Rend lovagja lenni és tudásod megérett-e ranghoz? – kérdezte a csuhás.

Az ajándék igazán célba talált. Amikor Storm az egyszerű kérdésre válaszolt Sir Ambellnek reggel, eszébe sem jutott, mi várja majd ezen a helyen. Mivel gyakran virrasztott esténként szülei emlékének tiszteletére, a mindennapos lelki megtisztulás már annyira élete részévé vált, hogy pótapja nem kérte erre külön a mai nap okán. A lovagság, a szolgálat akkor ötlött először fel benne, amikor magához térve meghallotta, hogy semmije nem maradt – szülei meghaltak, csak bízhat abban, hogy szerelmét elvitték, és nem megölték a barbárok – azaz, célt kellett kovácsolnia életének.

– Igen, vallom.

– Akkor ereszkedj fél térdre, tedd bal kezed a Szent Szavakra, jobbodat a szíved fölé, és mondd utánam az eskü szövegét!

A barna öltözetű fiatal fiú közben a szerzetes mellé lépett, egyik kezében az összehajtott ruhával, a másikban pedig a hüvelyében lévő karddal – ami várta, hogy új gazdájához kerülhessen. Bringe keze rásimult a sárgásbarnává vált lapoktól vastag, zöld könyvre, majd mondatról mondatra ismételni kezdte a szavakat.

– Én, a Triannita Lovagrend tagja, a Mindenek Atyja, a Szent Triannita, s mindenki előtt fogadom: a lovagi eszméknek, a szegényeknek, az elesetteknek és a rászorulóknak szentelem életem. Minden erőmmel harcolok az igazságtalanság, a zsarnokság ellen, segíteni fogom társaimat, a rendi szerzeteseket dolgaikban – éltükben, s azután. Hitemet és lovagi tudományaimat mély szorgalommal gyakorlom mindenkor. Harcba tetteimet az igazságosság és az irgalmasság irányítja. Halálom, a sorsom igaz hitében, alázattal viselem. A Mindenek Atyja segítsen utamon!

A csuhát viselő ember odanyújtotta a könyvet a már majdnem felavatott lovag ajka elé, hogy az alázata jeléül csókolja meg, majd hátralépett, helyet adva a lovagrend mozgó kapitányának. Az pedig kihúzta a nemes fegyvert hüvelyéből, és a térdelő ember bal vállára téve a kardot, érintéssel szentesítette az esküt.

– Állj fel Sir Bringe! – kérte őt, majd hátára terítette a lovagok fekete köpenyét, vállán a fehér cérnával meghímzett triannita kereszttel. Egyik kezével átadta a nemes pengét, a másikkal a lovagok csuklótartásos kézfogásával köszöntötte a Rend harcosai között.

– Védeld a gyengét, és győzni fogsz!

– Övd és nyerj! – felelte most már tudva a korábban hallott szavak jelentését.

– Nos, Sir, Atyám és mindenki! Otthonunkban egy kisebb lakoma vár mindannyiunkat. Lóra hát, a negyednapi lovaglás után duplán jól fog esni az étel!

Constaire Vinceller

Az idős, mégis kevésbé meghajlott hátú testvér, aki jó pár évet letagadhatott volna korából, némán lapozgatta a szentírást. Ujjai még nem voltak reszketégek, arcán a kevés ránc azért már megmutatkozott. Ritkás haja őszenen borult széles homlokára, kis szája komolyan, de a boldogságtól apró mosollyal a sarkában mormolta a nagyon is ismert szavakat.

A lovaggá avatás utáni lakomán csak keveset evett, s inni sem ivott Sir Ambell borából, pedig tudta, a nemes nedű a környék legjobbika. Egyszerűen csak tiszta tudattal akart beszélni a vár urával, és megköszönni a gesztust, amivel őt kérte fel Sir Storm avatására.

Mindannyian tudták, hogy számtalan harcost avatott már fel és azt is, hogy a rendben igen nagy tekintélye volt. Tettei, hite, elhivatottsága és persze a kora is őt helyezte egyfajta ki nem mondott rangra, s ezért nemcsak sokan tisztelték, de kedvelték is őt.

Mindig úton volt, így nem is tudott magának igazi lakhelyet. Bár azt tartotta, ha bárhol megszállhat, s legyen ez egy kolostor, vagy éppen az ég alatt, akkor már van otthona. Ha pedig van hol lepihenjen, van mit hordjon és akad hozzá egy-két falat is, akkor boldog az élete is.

Mielőtt megérkezett volna aznap a szertartáshoz, egyik régi testvértársa levelet hozott neki, amiben feladatra kérték fel. Ehhez pedig amint lehetett, indulnia kellett tovább Ambell várából. Ezért, s hogy segítse Stormot lovagi tisztjének megerősítésében, no meg azért, hogy ne utazzon egyedül, megkérte a vár urát: engedje el vele az ifjú triannitát. Sir Ambell széles és büszke mosollyal bólintott Vincellernek, majd üzent Bringe-nek, hogy amint végez az aznapi imádsággal a vár kis kápolnijában, keresse meg a szerzetest.

Vinceller örömmel fogadta a belépő lovagot, aki amint helyet foglalt a testvér kérésére, s meghallgatta dicsérő szavait, kérés nélkül is tudta, csatlakoznia kell a testvérhez.

- A Mindenek Atyja bár ül és áll egyszerre, hogy mindenhol ott legyen, és igazságát érezzük, mégis folyamatosan máshol van számunkra. Ezért kell életünkben mindig meglátnunk az új célt, ami létté teszi létünk - mondta Stormnak, s mélyen a szemébe nézett.

A kissé szürke szempár szelíd volt és meleg, szinte csillogott a tudattól, hogy megint segíthet.

- Mivel egy lovag kevésbé szolgálhatja rendünket, ha otthonában ücsörög, vagy éppen ott gyakorol, megtennéd-e első triannita feladatod egy magamfajta testvér kérésére?

Valami belülről azt súgta Stormnak, hogy igent mondjon Constaire szokatlan kérésére. Nem tudta, mire is válaszol, de ösztöne, ami eddig soha nem hagyta cserben, azt sugallta, hogy igent mondjon.

- Nagy örömmel teszek eleget a kérésnek, ha ezzel segíthetem a rendet.

- Köszönöm neked! - mondta hálásan Constaire, közben meggyújtotta a mécseseket, hogy némi világosságot varázsoljon.

- Mikor kell indulnunk? - állt fel Bringe, majd visszatette zsámolyát az asztalhoz.

- A levelet még ma megírom, hajnalban jó, ha az első kakasszó már úton talál. Zamen messze van.

A lovag mélybarna szemében megvillantak a kicsiny fények, de az említett város ismeretlensége miatt mozdulatlan maradt arca.

Zamen vára, ami a folyó partján, fent a sziklákon állt, hamarosan várossá növekedett. A vár annyira zsúfoltta vált, hogy a rend a szélesen hömpölygő vízben lévő szigetet kapta meg. Hamarosan felépült a trapéz alakú lovagvár, négy őrtornyával. A Triannita Rend felépített egy nagyobb ispotályt, majd kicsivel később a lovagoknak elkészült egy vendégház is. A helyiek sokat segítettek a szerzeteseknek a munkálatokban, s az épületek hamar fogadhatták a betérőket, vagy éppen a betegeket.

Az alapanyagot részben maga a sziget adta, de nem egy tutaj, vagy csónak vitte át a folyó külső partjáról, amire még szükség volt.

A helyi rangidős szerzetes csak a kora miatt került a sosem számon tartott vezetői posztra. A bölcs testvér kérte, hogy áldás kerüljön az új menhelyre, Vinceller pedig alapítólevelet ígért nekik, hogy teljes rangú lehessen a ház, illetve az egész sziget. Az írást maga akarta átadni; s mivel megbízott Stormban, megkérte, kísérje el erre az útra.

„S légyen ennek a helynek a neve ezentúl: Védelmezők-szigete.”

– Akkor reggel – köszönt el a lovag, majd saját lakhelyére indult.

Kicsit később Storm szobája ablakából figyelte, ahogy az udvaron egyre ritkábban járkálnak az emberek. Hosszú, sötét haja kissé kócosan hullott volna széles vállaira, de a betörő huzat könnyedén játszott fürtjeivel. Az éjszaka mindenkit becsalogatott kintről. A kevés, meghagyott fáklya lassan vagy kialudt vagy eloltották. Elhallgattak a csaholó kutyák, helyettük hangos vernyogásba kezdtek a saját háremüket védelmező kandúrok. Az egyik fal melletti, fából készített raktár bejáratától halk, de éles kacagás hallatszott.

– Kineveted szándékaimat?

– Ugyan, miféle szándékod lenne velem? – felelt kérdéssel a kacér hangú lány.

Bringe nem látta őket, de tudni lehetett, hogy ide-oda szaladgálnak a majdnem teljesen sötét udvaron.

– Légy a feleségem! – kérte a férfi.

– Mikor már a fiadat, vagy lányaidat szoptatom?

Megálltak, és hosszú ideig nagy csönd lett.

„Vajon él még Sharon? Gondol-e még úgy rám, mint ahogy én őrá?” – morfondírozott még egy darabig a nyitott ablaknál, majd a lentől hallható egyre hangosabb kéjes hangok hallatára becsukta az üvegszárnyakat és aludni tért.

Meezo Berg

Ahogy a földre zuhant, szája megtelt vérrel és földdel. Keserű lett minden, a testén áthatoló fájdalmat már alig érezte.

Mivel letépték róla ruháit, bőre a folyamatos ütésektől és a barbárok vezetőjének ostorcsapásaitól szinte vöröslött a számtalan seb és kék folt között. A majdnem két méteres, bőrszíjakból fonott fegyver újból és újból lecsapott. A háta és a karjai érzéketlenné váltak az ostorcsapásoktól és a testét ért ütésektől.

Néhány lépéssel arrébb, egy fekete, vértől és kosztól elszíneződött, összegyűrött szerzetesi csuha mellett lefejezett holttest hevert. A tetemtől jobbra, vagy három karhossznyira pedig a kivégzett idős ember tátott szájú, üveges tekintetű feje bámult a semmibe.

Két szikár harcos felrángatta összegörnyedt helyzetéből, majd – miután odalökdösték egy vékonyabb fához – kikötözték.

– Megdöglesz kutya, ha nem árulod el a gyógyír titkát! – ordította az egyikük, aki végül körbetekerte a durva köteleket az alkalmi kínzóoszlopon. Fején hatalmas szarvakkal díszített sisak virított. A szarvak kissé hátrafelé csavarodtak, így még ijesztőbbé tették viselőjét. Mellkasát csontból készített mellvért takarta, amire féloldalasan egy fekete állatbőr került. A valamikori lény lábai a vadember hátán lógtak lefelé. Az egyetlen előre fityegő végtagmaradványon néhány bőrzacskó díszelgett, mindenféle titkokat rejtve a szemlélő elől. Nadrágja fényesre csiszolódott a sok lovaglástól, tompaorrú csizmája pedig annyira elkopott, hogy majdnem leesett a lábáról.

Társa, akivel a kötözést végezték, sokkal szerényebb öltözetben tartotta a férfit mellette. Egyszerű, szürke vászoninget viselt, rajta egy világosbarna színű, sajátos mintázatú, rövid bőrmellénnyel. Alul pedig bőnek éppen nem mondható, fekete, szintén elhasznált csizmába tűrt nadrág volt rajta. Eme öltözéktől két tárgy ütött el csupán: egy, a bal csuklóját elfedő, csontból faragott és kiégetett karvédő, és az inge alól ki-kivillanó hatalmas, napot ábrázoló fémmedál. Haja, akárcsak a vezérüknek, a tarkóját eltakarva apró fonatokba állt össze a füle mögött.

A korbácsot tartó ember, aki hideg nyugalommal végignézte a meggyötört, csupasz testű fogoly lekötözését, előrébb lépett. Bal szemét egy igen koszos, kacskaringós mintákkal megvarrott szemtakaró védte a naptól. A teljes bőrruhán itt-ott elütő foltok éktelenkedtek, deréknál és a felkar két oldalán pedig vastag prémsáv futott. Körszakálla mögül széles mosollyal, mélyen nézett áldozata hunyorgó szemébe. Majd miután eddig használt fegyverét összetekerte és felakasztotta széles, többcsatos övére, egy kissé ívelt pengéjű kardot vett elő.

– Látom, nem beszélsz. Mi hát az utolsó szavad, mielőtt lelkedet szolgálommá teszem a túlvilágon? – hajolt közelebb a fogolyhoz.

Sir Storm megemelve tekintetét, fájdalmát megpróbálva magába rejteni, halkán felelt:

– Áruld el a neved, hogy tudjam majd odaát, kinek leszek a szolgája, és kit kell megölnöm!

A kardot fogó ember először elmosolyodott, majd hangos nevetésben tört ki. Társai csatlakoztak hozzá, felfelve az erdő csendjét.

– Végezz vele, aztán menjünk innen! A többiek már messze járhatnak. Távol van még Sulei, és a nagyvezér igen várja a gyógyírt – szólalt meg a sisakos, majd odalépett a lovához, és egy ugrással fent termett a csupán vastag pokróccal felszerelt hátason. A fehér foltos állat erre fűjt egy halkat, de továbbra is nyugodtan várta gazdája parancsait.

– Halálán az ember gyakran bátor, de én becsülöm a bátorságod. Meezo vagyok a Berg klánból.

A halálraítélt lehunyta szemeit, majd utolsó erejével magasra emelte fejét, hogy nyaka a lehető leginkább szabadon maradjon az érkező penge előtt. Tudta, így gyors és kegyes, lovaghoz méltó halál várja.

Meezo egy lépést hátrált, megmarkolta kardját, majd, hogy kellő erővel sújthasson le, feje mellett oldalra emelte karjait.

Andrew Grand

A két félmeztelen harcos egymás körül táncolva próbálta megtalálni a másik gyenge pontjait. Mindkettejük felsőteste úszott az izzadtságban, izmaikon megcsillant a magasról lesütő nap. Bár néha eltompította fényét egy előtte

átsuhanó bárányszerű, ereje mégis utat tört magának a gyakorlótér oldalán álló fák ágai között.

A barna hajú lovag, aki éppen hátralépett és oldalra fordult, hogy közelebb csalja triannita társát a gyakorló párbajban, meghökkenve vette észre, hogy a másik nem követte őt. Ahelyett, hogy ő is fordult volna, megemelte pengéjét és egész felsőtestét célpontként feltárva megállt a helyén. Előbbi erre nem tudott mit tenni, így közelebb lépett és szűrt.

Persze mind ők, mind azok a testvérek, akik figyelték a harcot tudták, hogy sem egy vágás, sem egy szúrás nem éri el a másikat, de a mozdulatot látva páran a fejüket rázták.

- Sir Andrew nagyon biztos lehet magában, ha ilyen vadul támad - mondta egyikük.

- Több van abban a lovagban, mint sejtenéd - felelte neki egy idősebb társa, aki már többször találkozott Andrew Granddel itt a szigeten.

Sir Grand fegyverének hegye persze nem érte el ellenfelét, mert amaz csavaró mozdulattal háritott, és úgy ütötte oldalra a fémét, mintha egy legyet hessintett volna el. Grand megbillent, de nem vesztette el egyensúlyát.

- Ügyes volt, Sir - ismerte el a másik lovag, majd fordulatból meghajolt és visszarántva a kardot, máris csattintotta társa lábszárán a lapját. - Ám ahogy nézlek, fél lábbal nehéz lesz folytatnod.

A legyőzött triannita leengedte fegyverét, majd meghajtotta fejét Andrew felé. Mindkettő mosolygott, és szuszogva fogták meg egymás csuklóját.

- Óvd és nyerj! - mondták egyszerre.

Andrew egy pillanatra felnézett az égre és egy elszálló sirály fehér testét, annak kecses szárnycsapását figyelte. A jelenet eszébe juttatta apját, aki sokat tett azért, hogy fia végül harcos lehessen, de nem érthette azt már meg. Egy betegség vitte el. Lázas ágyában csak annyit mondott fiának halkán:

„Mindig olyan könnyedén harcolj az igazságért, mint ahogy a sirály száll a víz felett.”

Grand a pillanatnyi mélázása közben még egyszer fejet hajtott távozó lovagtársának, majd zöld szeme sarkából látta, hogy a harcos, akit pár napja hoztak és már erőre kapva sétált a szigeten, hasonlóan hozzá a távolba tekintgetett. Még nem ismerte őt, de a bensője azt súgta, hogy nem lehet véletlen az, hogy napjában már többször is összefutottak.

Ma már többször találkoztak, csak nem akarta megzavarni gyászában. A keserű érzés neki is a szívét mardosta, hiszen Constaire számára is több volt, mint egy „egyszerű” szerzetes testvér. Annak idején őt is a csuhás avatta lovaggá és azóta is barátként, közeli ismerősként tartotta számon.

Átérezte a másik lelkiismeretfurdalását is, még úgy is, hogy tudta: egyetlen triannita sem legyőzhetetlen harcos. Ha pedig túlerővel szemben volt képtelen megvédeni Constaire-t, akkor minden önvádja felesleges. S ha sokáig ostromolja magát, az megöli bentről. Pont úgy, mint az alattomos és lassan ölő méreg.

„Hagylak még gyászolni testvérem, de tudom, hogy utunk közös lesz!” - gondolta és visszadugta kardját a hüvelybe, majd felöltözött és a vendégház felé elhagyta az udvart.

1. Út a semmibe

Zamen

Bringe nekitámaszkodva a hajó alacsony, vastag korlátjának, a távolodó szigetet, meg a parton a hegyről ráleselkedő Zament figyelte. A fáktól, bokroktól foltos sziklák a hófehér falakkal önmagukban olyan látványt nyújtottak, mint amikor az ember feléleszt egy fáklyát és a lángjával fénygömböt varázsol maga köré.

A széles karimájú, csipkézett szegélyű bástyák tetején csak néhány katona álldogált; melyekből a vastag falakon is strázsált egy-kettő. A magaslatról messze el lehetett látni. Beljebb akadtak cserepekkel fedett tornyok; ezek kerek, vagy négyszögletes csúcsán hatalmas fehér zászlókon virított a kapitány és a hely címere.

A barna, szürkenyakú sas, melynek oldalra fordított fején sárga korona, csőrében pedig egy hal volt, messziről hírül adta gazdája nevét. Bár az őrszemeknek nem akadt dolga mostanság, figyelmük nem lankadt, a vár egy esetleges támadásnál az első, igazi védvonalat képviselte a királyság nyugati részei számára. A kis belső területen lévő házak a békét adó kőpáncél mögött igazi zsidobongó helyé tették a hosszúkás várost. Az utcák összevisszaságban terültek el az egymásra épített, gyakran gazdagon díszített homlokzatú otthonok között.

Mire a kapitány észbekapott, az egyszerű erődítményből város lett és már egy egész települést kellett igazgatnia. Nem volt már elég a kapitánynak a katonáira, a saját asszonyára, meg a gyerekekre figyelni, megjöttek az egyszerű emberekkel együtt járó gondok: a rend, a tisztaság vagy a nem kívánt, furcsa, sok embert érintő járvány, amit a szétdobált szemétkupacokon élő patkányok hoztak magukkal.

Később megszlott a vezetői szerep, a kinevezett alkapitány feladatává vált a népek irányítása. Ahogy teltek az évek, egyre nőtt a város lakossága is. Mivel egy idő után nem lehetett tovább bővíteni a testvéreknek a helyet, a szerzetesek és az őket védő lovagok birtokukba vették a közelben fekvő szigetet. A rend nagy örömmel vette az ajándékot, mert a vízzel körülvett földdarab minden igényüknek megfelelt. Finom, folyami homokkal és az idők során messziről hozott hordalék földdel sajátos termesztő helyet alakítottak ki a gyógyításhoz szükséges fűvek számára.

Ugyan nem ez volt a határ, de a folyó, meg a két erődítmény eddig sikeresen elijesztett minden idegen betolakodót. Így aztán a népek birtokba vették Zament, a csuhások pedig a szigetet. A kevés katona pedig állomásozhatott, s aki akart, tanulhatott, elmélkedhetett, gyakorolhatta vallását, esetlegesen gyógyíthatta a betegeket.

Néhány évvel később a legöregebb és legtapasztaltabb szerzetes áldást kérelmezett a kolostornak, hogy (hitük szerint) nagyobb reménnyel adhassanak erőt a rászorulóknak és a harcba indulóknak...

Az egyre messzebb úszó hajó ugyanúgy egyre kisebbnek tűnt a várost védőknek, mint a rajta utazóknak a hegy vagy a Védelmeszők-szigete.

Sir Bringe végigsimította bőr karvédős kezét a korlátnak megfaragott gerendán; csatjain megcsillant a nemrég felkelt nap. Ránézett a fedélzeten dolgozókra, majd a mellette ácsorgó társára, a másik triannita lovagra.